

Αλληλογραφία Ναπολέοντος τοῦ πρώτου καὶ Ιωσηφίνης. Αἱ ἐπιστολαὶ Ναπολέοντος τοῦ πρώτου πρὸς τὴν πρώτην αὐτοῦ σύζυγον Ἰωσηφίνην Βωχαρνά, τῆς δούσιας τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα ἦτο Rose Tascher de la Pagerie, ἐδημοσιεύθησαν κατὰ πρώτην φορὰν τὸ 1833 (Firmin Didot Frères, Paris). Ἡ συλλογὴ αὕτη περιλαμβάνει μόλις ἄπαντα τὰ δελτία, ἐφ ᾧ ὁ κατακτητής εἰς τὴν ὥραιαν ἀποικογενῆ ἔπειτε τοὺς χάριτεισμοὺς τῆς πρώτης του ἀγάπης. Ἐπίσης ἀτέλης εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ συλλογῇ ἐπιστολῶν τῆς Ἰωσηφίνης: οὐχ ἡτον ὅμως κατοπτρίζεται ἐν τῇ ἐπὶ ῥοδόχρου χάρτου τυπωμένῃ ταύτῃ ἀλληλογραφίᾳ μία τῶν διασημοτάτων ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐρωτικῶν σχέσεων, πᾶν δὲ βλέμμα εἰς τὰ μυχιαίτατα τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ αἰσθήματα εἶναι οὐ μόνον ὑπὸ ἱστορικήν ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ψυχολογικήν ἔποψιν λίαν ἐνδιαφέρον. Οὐδεμία τῶν ἐπιστολῶν τούτων ἔκτεινεται πέραν τῆς πρώτης σελίδος. Αἱ πλεῖσται συνίστανται ἐξ ὀλίγων λέξεων, δι’ ὧν ὁ ἀπειροκαὶ στρατηγὸς κατὰ τὴν ἑσπέραν πυρετῶδους μάχης ἀναγγέλλει τὴν νίκην του τῇ προσφιλεῖ συζύγῳ. Καὶ τηλεγραφιῶν ἀνὴρ ἀνήγειρε, δὲν θὰ μετεχειρίζετο μειζονα βραχιολογίαν. „Κατετρόπωσα τὸν ἔχειρόν. Θά σοι ἀναγελθῶ τὰ κατὰ τὴν μάχην. Εἴμαι ἐξηγνημένος ὑπὸ τοῦ καμάτου. Σοὶ πέμπω μύρια φιλήματα. Εἴμαι ἐν τῇ κατανόησει τοῦ πολέων.“ Τοιοῦτον εἶναι τὸ λακωνικάτατον ὑφος τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ναπολέοντος. „Adieu, mon amie. Tout à toi“ („ὅδος σδς“) εἶναι τὸ στερεότυπον ἀκροτελεύτιον, τὸ ὄποιον παύει κατὰ τὸν δευτερόν γάμου τοῦ αὐτοκράτορος, χωρὶς ἡ ἀνταπόκρισις αὐτῇ νὰ τελευνῇ συγχρόνως. Ἀλλὰ τὸ περιεχόμενον τῶν ἐπιστολῶν φυσικῷ τῷ λόγῳ μετεβιβλήσῃ κατόπιν οὐσιωδῶς. Εἰς τὴν χωρισμένην αὐτοκράτειραν δὲν ἔξαρκει ἡ ἐτησία πρόσοδος τῶν 3,000,000 φράγκων, εἰς δὲ τὸν αὐτοκράτορα ἡ ἔδησις αὐτῇ δὲν εἶναι λίαν ἐδχάριστος. „Δύνασατο μόνη νὰ κρίνῃς γράφει τῇ 25. Αὐγούστου 1811 ἐκ Trianon πρὸς τὴν Ἰωσηφίνην, „πόσω κακὴν ἰδέαν ὠφειλον νόση σχηματίσω περὶ σοῦ, ἀνέμαθδανον δὲι μὲ εἰσόδημα 3,000,000 φράγκων καμίνεις προσέτι καὶ χρέον.“ Ἀπαιτεῖ δὲ παρ’ αὐτῆς νὰ ολικονομῇ κατὰ τὸ ήμιου τοῦ εἰσοδήματός της, ἷτοι 1,500,000 φράγκα. Ἀλλὰ καὶ ταῦτη τὴν ἐπιστολὴν τελείνοντι μὲ τὸν αὐτὸν ἐγκάρδιον χαιρετισμόν: „Adieu, mon amie, porte-toi bien“. Τοιοῦτον εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς προτελευταίας ἐπιστολῆς τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς τὴν πρώτην του σύζυγον. Τὸ τελευταῖον δελτίον, ὅπερ ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός του, εἶναι γεγραμμένον μὲ ταῖς αὐτὸς ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ — ἡ πρὸς τὸ γυναικεῖον φύλον ἀβρότης δὲν ἀνήκει ἐν γένει εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀρετῶν του — τὴν ἀλληλογραφίαν, τὴν δούσιαν ἥρχισέν υπὸ τόσῳ ὁμογενιάς περιστάσεις καὶ μετ’ ἀληθοῦς τῷ ὄντι πάθους, ἀποπερατόνει κατὰ τὸν ἔντονον, δυστυχῶς δχι λίαν ποιητικὸν τρόπον. „Ἐρρωσο, φύλη μου· γράφε μοι, διτι μνιαίνεις. Μοῦ λέγουν δὲι ἐπάχυνες ὡς μία χονδρή γυναῖκα νορμανδικοῦ πατκωτοῦ“.

Περὶ τῆς ἐν συνδόλῳ καταναλώσεως τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ. Κατὰ τὸ στατιστικὸν Δρ. Engel καταναλίσκει δι Γερμανικὸς λαὸς ἑτησίως ὑπὲρ τὸ 14 δισεκατομμύρια μαρκῶν, καὶ δὴ πρὸς τροφὴν 7,598,646,000, πρὸς ἐν δυμασίᾳν 2,059,678,000, πρὸς κατοικίαν 1,204,510,000, πρὸς θέρμανσην καὶ φωτισμὸν 931,276,000, πρὸς δερπείαν τοῦ σώματος 436,359,000, δια τὰς λοιπὰς ανάγκας 1,858,296,000, ἐν συνδόλῳ λοιπὸν 14,086,066,000 μάρκων. "Οστε ἐκ τῶν 14 δισεκατομμυρίων καταναλίσκει τὰ 12½ πρὸς ἴκανοποίη σιν τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν.

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Βέρόδη. Ὁ ἵταλὸς μελοποιὸς Ἰωσῆφ Βέροδης εἶναι ὁ γνωστόν, εἰς ἐκ τῶν πλουσιωτέρων τῆς ἵταλίας μουσικῶν καλλιτεχνῶν. Ὁ Ἀρθούρος Πουγγιν ἐν τῇ ἀρτίως ἐκδοθείσῃ βιογραφίᾳ τοῦ Βέρόδη παρέχει ἡμῖν λαμπρὰν περιγραφὴν τῆς μεγαλοπρεποῦς παρὰ τῷ Buffetto κειμένου ἐπάνωλεως Sant' Agata, ἐν ᾧ δέ μέγας μουσικὸς ποιητὴς διατρίβει κατὰ πᾶν θέρος ἄνευ ἔξαιρέσεως. Τὸ μέρος, ὃπου ἡ ἔπαυλις κεῖται, δὲν ἔχει πολλά ἔξοχα μέρη. Ἐντὸν, μάλλον εὐφοριατήτη πεδίστης. Πλαγίως ἔνδον μακροῦ ὑπὸ ὑψηλῶν πλατανῶν ἐκατέρωθεν περιβαλλομένου δρόμου ἴστανται δύο Ἱταλοὶ περιμεγέθεις ἐκατέρωθεν μιᾶς θύρας, εἰς ἣν ἄγει μικρὸς γέφυρας ἥτις εἶναι ἐν μόνος σύνδεσμος τῆς κατοικίας τοῦ καλλιτέχνου μετά τοῦ λοιποῦ κόσμου.

Τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῶν δένδρων σκεπάζει τὴν οἰκίαν κατὰ τὸ μέρο-

τῆς ἐδου ἀπὸ τὸ περίεργα βλέμματα τῶν διαβατῶν ἐνῷ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους ὠρᾶσσ, φωτεινὸς καὶ πότε ἔκτείνεται μέχρι τῶν ὅχθῶν μικρᾶς τυνος λίμνης. Ὁ διερχόμενος κατὰ τὸ ἐσπερινὸν λικνόφως διὰ τοῦ δενδροφύτου δρόμου καὶ πλησιάζων τὴν μονήν οἰκίαν νομίζει ὅτι ἀκούει ἐκ τῶν μελαγχολικῶν κρεμαμένων οὐλάδων τὸ τελευταῖον ἄσμα τοῦ τροβατόρε ἢ τὸ ἔσχατον παράπονον τῆς θνητοκύτης Βιολέττας. Πέραν τῆς λίμνης ἔκτεινονται, ὑπὸ μακροτάτων δενδροφύτων ὅδῶν διακοπότιμενα τὰ ἀπέραντα κτήματα τοῦ μουσικοῦ ἀριστοτέχνου, κεκοσμημένα ἐνιαχοῦ ὑπὸ μικρῶν χωρικῶν οἰκιών. Ὁ Βέρδης δὲν εἶνε μόνον καλλιτέχνης μὲν ὑπερεκχειλίζουσαν φαντασίαν καὶ ζωτάρην, εὐερέδυστον ἴδιοισυγχρασίαν· ἀλλ' εἶνε συγχρόνως καὶ ικανώτατος γεωπόνος μὲν πρακτικώτατον πνεῦμα, παρακολουθῶν τὰς προδόους τῆς ἀγγλικῆς καὶ γαλλικῆς γεωπονίας. Καὶ ἐν τῇ ἀρχτεκτονικῇ τῆς οἰκίας του, ἐν τῇ ἐκλινῇ τῶν ἐπίπλων καὶ δῃλῇ τῇ ἀνέτῳ δ.ευδετήσει δεικνύεται ἡ καλαισθησία τοῦ μουσικοῦ ποιητοῦ. Μελοποιεῖ συνήθως ἐν τῷ προσγείω κοιτῶνι του, δ ὅποιος εἶνε εὐρύχωρος, εὐάερος φωτεινὸς καὶ μὲν καλλιτεχνικὴν πολιτεύειαν κεκοσμημένος. Ἐν τῷ διωματίῳ ὑπάρχει λαμπρὸν κλειδοκύμβαλον, βιβλιοθήκη, ὑπερμέγεθες καὶ παραδόξου σχήματος ἔπιπλον διαιροῦν τὸν χῶρον τοῦ δωματίου εἰς δύο ίσα μέρη καὶ παρέχον εἰς τὰ βλέμματα λαμπροτάτην συλλογήν ἀγαλμάτων, σκευῶν καὶ ἀλλων καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων.

Ἐν τῇ ἡρεμίᾳ τῆς νυκτὸς ἀνυφοῦνται ἐν τοῦ δωματίου τούτου αἱ δελκτικώταται καὶ περιπαθέσταται ἄρμονίαι, ἃς δημιουργεῖ τὸ ὄνειράντητον πνεῦμα τοῦ μουσικοῦ ἀριστοτέχνου. Ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ συνετέθη ὁ „Δόν Κάρλος“ καὶ μάλιστα ἐν διαστήματι ἔξι μηνῶν. „Οπως ή ἔπαινις τοῦ καλλιτέχνου, οὕτω καὶ ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς περιγράφεται ἐν τῇ μυημονευθεῖσῃ αὐτοῦ βιωγραφίᾳ“): Ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ζωηρός, ρωμαλέος, ὑγιέστατος, δραστηριώτατος. „Ολον αὐτοῦ τὸ ἔξωτεριδν δεικνύει δύναμιν καὶ στερεότητα. Ή ἔπαινις Sant' Agata εἶνε δ προσφιλέστερος τόπος τῆς διαμονῆς του. Κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωΐας περιπατεῖ ἐν τῷ δάσει, ἐπικοέπτεται τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ κτήματά του καὶ ἀκολουθύμως διτσκεδάζει ἐν τῇ λίμνῃ ἐπὶ τοῦ μικροῦ του λέμβου, ὃν διευθύνει δὲ ίδιος ὁ ἐντριβής πηδαλιόμυχος. Οὐδέ, ἐπὶ στιγμὴν μένει ἀργός. „Οπως ἀναπαυαμδῆ ἀπὸ τῆς μουσικῆς καταφεύγει εἰς τὴν ποίησιν, καὶ ἵνα μετράσῃ τὰς ἰσχυρὰς ἐντυπωσίες τῆς ποιήσεως, προστρέχει εἰς τὴν ἴστορίαν καὶ τὴν φύλοσοφίαν. Δὲν ὑπάρχει καλάδος ἀνδρωπάνης γνώσεως καὶ ἐπιστήμης, εἰς τὸν δρόπον νὰ μὴ κατέγινεν ἐμβριθῶς καὶ μετὰ ζῆσθο τὸ ἀνήσυχον καὶ φυλομαθέστατον πνεῦμά του. Τοιαύτη παρουσιάζεται πρὸ τὴν ἡ εἰλικρίνη τοῦ διασήμου μουσικοῦ, δύστις διὰ τῆς ἀφθονίας τῶν μελοδιῶν του καὶ παρὰ τοὺς Γερμανοὺς ἀπολαύει μεγάλης ὑπολήψεως, κατορθώσας νὰ συνδυάσῃ τὴν ἀμιγητὸν χάριν τῆς Ἰταλικῆς μουσικῆς μετὰ τῆς ἐμβριθῶν τέχνης τῶν Γερμανῶν μουσικῶν.

Η διώρυξ τοῦ Σουέζ. — Περὶ τὰς τρεῖς ἡ τέσσαρας χιλιάδας πλοίων διέρχονται διὰ τῆς διώρυγος τοῦ Σουέζ κατ' ἔτος, ἐξ ὧν 77 τοῖς ἑκατὸν ἀγγλικά, $8\frac{1}{2}$ τοῖς ἑκατὸν γαλλικά 4 τοῖς ἑκατὸν ὅλλανδικά καὶ $3\frac{1}{2}$ τοῖς ἑκ. γερμανικά. Οἱ ἑξῆς πίναξ δεικνύει τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ φορτίον τῶν κατὰ τὴν πενταετίαν (1882—1886) διὰ τοῦ Σουέζ διαπλευσάντων πλοίων.

<i>Έτος</i>	<i>Ανθρ. πλ.</i>	<i>φορτίου εἰς τόνους</i>
1882	3,198	7,122,125
1883	3,307	8,106,001
1884	3,284	8,319,967
1885	3,624	8,985,411
1886	3,100	8,417,314.

Ἐν Μεγάλῃ Βρετανίᾳ ἐκδίδονται ἐπὶ τῷ παρόντος 2177 ἐφημερίδες, ἔξι ὡν 454 ἐν Λονδίνῳ, 1273 ἐν ταῖς ὁγγικαῖς ἐπαρχίαις, 82 ἐν Οὐαλίᾳ, 189 ἐν Σκωτίᾳ, 158 ἐν Ἰρλανδίᾳ, καὶ 21 ἐπὶ τῶν νήσων τοῦ πορθμοῦ. Μεταξὺ τούτων υπάρχουσιν 189 καθ' ἑκάστην ἐκδιδόμεναι, ἐκ δὲ τῶν 1508 μηνιαίων καὶ τριμηνιαίων περιοδικῶν 400 περίπου εινε θεολογικά, ἢ πραγματεύονται κυρίως θρησκευτικά ζητήματα.

^{*)} Ο βιογράφος του Verdi ζητεί αυτόν όπ' όψιν ἐν ἡλικίᾳ πεντήκοντα ἔτων, ἐνῷ ἦδη συνεπλήρωσε τὸ ἴδιομορφοστό τέος τῆς ἡλικίας του.